

Arrest

nr. 186 497 van 8 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Somalische nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit Dharkenley-district, Mogadishustad, Banaadir-provincie. U bent een lid van de Hawadle-clan. U heeft altijd in de subwijk Macmacaan, wijk Dhama- Yassin gewoond, met name in hetzelfde huis sinds uw geboorte in 1969. U werkt al jaren bij een apotheker, sinds 2005 heeft u een eigen apotheek. Uw klanten zijn tot in het jaar 2015 enkel burgers. In januari 2015 wordt de politieambtenaar Bila Geedi uw buurman aan de garage Macalin Nuur, tegenover uw apotheek. Ook een andere ambtenaar, ene Jeebi komt in uw buurt wonen. Beiden worden klanten.

U verkoopt Bila Geedi en Jeebi onder meer medicijnen voor hun kinderen. Hierdoor wordt u, sinds januari 2015 al, telefonisch bedreigd door Al Shabab, beide ambtenaren zijn immers uit een ander district verhuisd en werden door hen gezocht. U wordt gewaarschuwd, u mag hen geen medicijnen

verkoopen. Echter, op 25 oktober 2015 is er een aanslag voor uw apotheek, er wordt een bom gegooid naar een auto met vier inzittenden, overheidsambtenaren. Eén inzittende raakt gewond en een voorbijganger overlijdt ter plaatse. Ze brengen de gewonde inzittende naar uw apotheek, u geeft hem een spuit als medische zorg, hij wordt naar het ziekenhuis getransporteerd. Vijf minuten later wordt u gebeld, door een anoniem nummer, er wordt gezegd dat u niet naar hen luisterde en dat u een ongelovige hielp. Ze bedreigen u met de dood. Hierop gaat u naar Bila Geedi om hulp te vragen, hij geeft u zijn pistool, hij heeft immers zelf nog een geweer op overschot. Hij leert u er mee werken, het is immers de eerste keer dat u een pistool in handen heeft. Overdag wanneer u in de apotheek of op straat bent heeft u het pistool bij. Op de 28ste wordt u beschoten door twee jongemannen, ze schieten twee maal in uw richting. U schiet ook, onhandig, want u kan het niet. De soldaten die in het theehuis naast uw apotheek zitten, schieten u te hulp. Ze herkennen u en zeggen dat ze u gaan helpen, u moet uw pistool afgeven. U zegt dat het van hun collega Bila Geedi is. Bila Geedi komt op u af, stelt dat hij nu in de problemen zit. Toch besluit hij om u te helpen, u gaat naar zijn huis. Daar blijft u tot de 31ste, u hoort van Bila Geedi dat één jongeman om het leven kwam. U vreest voor uw leven en de 31ste oktober besluit u te vertrekken, u reist naar Nairobi, Kenia. Daar vertrekt u, op 3 november 2015 met het vliegtuig, onder de naam Jibril Nuur Mohamed reist u via een onbekend Arabisch land en een onbekend Europees land naar België. Alwaar u op 4 november aankomt en op 16 november 2015 asiel aanvraagt.

U dient foto's van uw apotheek in, uit 2005, en een geboorteakte die stamt uit 1987.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.. Het CGVS kan immers niet anders dan vaststellen dat u overgaat tot vage én tegenstrijdige verklaringen omtrent uw asielmotieven.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat er **twijfels kunnen geuit worden bij uw profiel van apotheker**, recent, in Mogadishu. Zo kent u, hoewel u al tien jaar een eigen apotheek heeft én er voor al apotheker was (CGVS p.13-14) **geen enkele merknaam** (CGVS p. 15-16). Wanneer u naar merken gevraagd wordt antwoordt u met medicatiesoorten zoals antibiotica. De vraag wordt u opnieuw gesteld; of er dan geen merk op de doosjes stond, u stelt dat er een land op staat, zoals India of Egypte. Om het u nog duidelijker te maken wordt er een voorbeeld van een merknaam, in Europa, namelijk Bayer, gegeven, hierop bevestigt u dat er als naam enkel het land staat (CGVS p.16). Dit is, voor iemand die al die jaren al met dit beroep bezig was, dermate vaag, dat het op een ernstige manier ondermijnt dat u, recent, een apotheek in Mogadishu had. Aangezien deze apotheek centraal staat in uw asielmotieven wordt de geloofwaardigheid van deze ook al hierdoor aangetast. Bovendien merkt het CGVS op dat u stelt dat u, sinds 1969, altijd in hetzelfde huis gewoond heeft, in de wijk Macmacaan, Dhame Yassin, Darkinley-district. Hoewel er, volgens u, veel conflicten gedurende de jaren, zowel op clan niveau, als met de Islamitische Rechtbanken en Al Shabab ondervond u nooit de nood om te vluchten, zelfs al was het binnen Somalië (CGVS p.4-5). U bleef omdat u voor uw oude, zieke moeder moest zorgen, echter, opvallender u raakt niet verder dan het stellen dat u gewoon binnenbleef, ook tijdens "bombardementen en zo". Ook hier blijft u dus opmerkelijk vaag, hoewel u de kans krijgt om deze uitzonderlijke situatie uit de doeken te doen. Ook dit ondergraaft uw asielmotieven, uw apotheek bevindt zich immers bij uw huis.

Daarbij komt dat het uiterst vreemd is dat u gedurende het gehele gehoor blijft verklaren dat u pas in het tiende jaar na het openen van uw apotheek overheidspersoneel over de vloer kreeg. Ervoor, dus van 2005 tot 2015 had u enkel burgers als klanten (CGVS p.17, p.18, p.19, p.21, p.24). Dit is op zich al opmerkelijk, maar, vooral, het gaat in tegen uw eigen verklaringen. U stelt dat echter er een politiekantoor is in uw wijk, het Galbeed-kantoor (CGVS p. 19) en u bevestigt dat u dichtbij de Siliga Amerikaanka woont (CGVS p. 19). U stelt dat er daar al AMISOM-troepen zitten sinds de val van Abdullahi Yusuf in 2007 (CGVS p. 8), dus negen jaar geleden. Bovendien zegt u zelf dat uw apotheek zich naast een theehuisje bevindt waar sinds 2002 of 2003 al soldaten als klant zijn voor het kauwen van qat (CGVS p. 20-21). Dat is al van voor de opening van uw apotheek. Volgens u is Mogadishu trouwens volledig bevrijd door AMISOM in het jaar 2011 én is uw eigen wijk zelfs nooit in handen geweest van Al Shabab maar is de regering er altijd aanwezig geweest (CGVS p.7).

Dit alles zijn op zijn minst indicatoren van een belangrijke aanwezigheid van overheidspersoneel in de buurt van uw apotheek, het is dan ook niet geloofwaardig dat u, in die negen jaar, nooit overheidspersoneel of soldaten over de vloer gehad zou hebben. U krijgt, veelvuldig, de kans om deze

belangrijke vaststelling te verklaren. U kan op geen enkel moment aangeven wat er dan precies veranderd is in 2015, waardoor u wel overheidspersoneel over de vloer kreeg. U wordt, in eerste instantie, met de vaagheid van uw verklaringen geconfronteerd (CGVS p.17), maar u bevestigt gewoon dat u ervoor enkel “normale burgers” als klant had. Opnieuw wordt u op het ontwijkend karakter van uw antwoord gewezen, dan stelt u dat het komt omdat de regering “groter werd en meer mensen in dienst kreeg” (CGVS p.17). Nochtans, zoals u zelf stelt, waren er al soldaten naast uw apotheek aanwezig sinds het jaar 2002 of 2003. Telkens wanneer er een concretere aanleiding gevraagd wordt, antwoordt u met het bestaan van de mannen Bila Geedi en Jeebi (CGVS p. 17-18), zij verhuisden naar uw buurt en werden klant. U stelt dat ze verhuisden uit andere districten. Uw probleem linkt u enkel aan hun komst vanuit een ander district (CGVS p. 19). Hiermee lijkt u volkomen abstractie te maken van uw eigen verklaringen, namelijk dat er altijd al een ruime overheidsaanwezigheid was in uw eigen wijk. Wanneer u, nog concreter, gewezen wordt op de aanwezigheid van soldaten in uw buurt, namelijk in het theehuis, stelt u gewoon boudweg dat dit niet te vergelijken valt (CGVS p. 21). Nochtans wordt u dan expliciet op de ongeloofwaardigheid van deze stelling gewezen, u stelt gewoon dat u ze nooit als klant gehad heeft, dat ze daar altijd “gezellig” samen waren aan het theehuis – nota bene naast uw apotheek – (CGVS p.21). Opnieuw, u maakt een volledige abstractie van de situatie omheen uw apotheek, die u zélf zo omschrijft, bij de uiteenzetting van uw asielmotieven. Tot slot wordt u er, nogmaals, op attent gemaakt, dat het vreemd is dat u nooit medicijnen moest geven, al ware het gedwongen, aan overheidsmensen terwijl u letterlijk door hen omringd wordt. U koppelt enkel terug naar uw asielmotieven, naar de verhuis van beide mannen naar uw wijk. Hierop wordt u er op gewezen dat u niet verder raakt dan het herhalen van uw asielmotieven, het gaat immers om uw leven. U stelt gewoon dat u nooit contact had, pas wanneer u er expliciet op gewezen wordt dat er een betere verklaring nodig is, gaat u over tot het zeggen dat u contact vermeed omdat het gevaarlijk was. Maar met “die twee mannen” was het nu eenmaal gebeurd (CGVS p. 24). **Het CGVS stelt vast dat u, ruimschoots, de kans kreeg om deze incoherentie in uw asielmotieven uit te klaren. Echter, doorheen het hele gehoor blijft u ontwijkend antwoorden op de confrontaties en vervallen in dezelfde vage stellingen.**

Ook over uw asielmotieven op zich blijft u erg op de oppervlakte. U wordt in eerste instantie dus bedreigd door uw contacten met Bila Geedi en Jeebi (CGVS p.18). Aangezien beide mannen de basis van uw vrees vormen is het redelijk om te verwachten dat u over hen afdoende informatie kan geven. **Het CGVS merkt echter op dat u het bestaan van beide mannen niet aannemelijk kan maken.** U kan over beiden stellen dat ze naar uw district verhuisden, zonder te specificeren waar ze dan wel vandaan kwamen, en dat ze kinderen hebben die door u geholpen werden (CGVS p. 21-21). Voor Bila Geedi kan u de naam van zijn vrouw en van twee van zijn drie kinderen geven, bij Jeebi verzaakt u hier aan (CGVS p. 22). Bovenal, u kan niet aannemelijk maken dat ze overheidspersoneel zijn. Over Jeebi kan u niet stellen wat zijn echte naam is (CGVS p. 17), u stelt bovendien, over hem, enkel dat hij “een andere ambtenaar is”, zonder te specificeren wat zijn functie dan wel moge zijn. Over Bila Geedi stelt u dat hij een politiebeambte is (CGVS p.17). U weet echter niet waar Bila Geedi gestationeerd is als politiemann (CGVS p. 18). Bovendien stelt u dat u hem niet zag in uniform, dat droeg hij enkel naar zijn werk (CGVS p. 18), dit lijkt een ontwijkende manier van antwoorden. Dit alles, hoewel, u zelf stelt dat de soldaten naast u, in het theehuis, zijn collega’s zijn (CGVS p.21-22) en dat hij “onder zijn leden” (CGVS p.23) was. Hieruit kan toch afgeleid worden dat u, op zijn minst, een idee moet hebben over zijn werkplaats of het uitzicht van zijn uniform. Wanneer u met dit alles geconfronteerd wordt, stelt u dat u geen “zakelijke informatie” van hem heeft en dat u enkel, algemeen weet, dat hij een politiemann is en dat ze hun functie niet zo maar aan u zullen zeggen (CGVS p.18, p. 23). Deze informatie is zodanig oppervlakkig dat hierdoor het bestaan van beide mannen volledig ondermijnd wordt, en daarmee verbonden ook uw persoonlijke vrees.

Ook over de aanslag op 25 oktober blijft u dermate oppervlakkig dat er geen geloof aan gehecht kan worden, u stelt dat er vier inzittenden waren in de auto die aangevallen werd (CGVS p. 20). Wanneer hier over doorgevraagd wordt kan u enkel stellen dat het een “normale auto”, bij doorvragen een witte Toyota, betrof, en dat ze “gewoon ambtenaren” waren (CGVS p.23). Het is redelijk om van u te verwachten dat u meer informatie kan geven over deze ingrijpende gebeurtenis binnen uw asielmotieven, hierdoor werd u immers met de dood bedreigd, aangevallen door Al Shabab én moest u onderduiken bij Bila Geedi (CGVS p. 20-21). Gezien u zo vaag blijft over de aanslag zelf, worden ook de gevolgen er van weinig geloofwaardig bevonden. Bovendien, u wordt er op gewezen dat het vreemd is dat Bila Geedi dergelijke risico's neemt voor uw bescherming.

Hij is al een doelwit van Al Shabab (CGVS p.22, p.23, p.24), hij geeft zijn pistool aan u af (CGVS p. 20) waardoor hij in de problemen raakt in zijn functie (CGVS p.20-21) én na de aanval op uw persoon laat hij u onderduiken in zijn eigen huis (CGVS p. 20-21). U wordt er op attent gemaakt dat het vreemd is dat deze man, waar u trouwens zelf bijzonder weinig over weet, u in die mate zou helpen. U raakt niet

verder dan dat u zijn kinderen hielp en dat hij zelf beschermd was en niemand vreesde (CGVS p. 23). Dit is geen afdoende uitleg. Ook hier blijft u vaag. Tot slot, u duikt onder in een huis waarvan u zelf stelt dat het enorm dicht bij uw apotheek, waar u aangevallen werd, en uw eigen huis is (CGVS p. 22), ook dit kan u niet verklaren, u stelt gewoon dat er toch een weg tussen zit (CGVS p. 22).

Aangaande uw documenten; Het CGVS merkt op dat de foto's niet aantonen dat u recent een apotheek had, u stelt zelfs dat ze stammen uit het jaar 2005 (CGVS p. 7), recentere foto's heeft u niet (CGVS p.13). Uw geboorteakte stamt ook uit 1987, hierdoor ondersteunt ze op geen enkele manier uw recente asielmotieven.

Kortom, over de gehele lijn zijn er incoherenties en vaagheden in uw asielmotieven, u kreeg ruimschoots de kans om deze uit te klaren, maar u slaagde hier op geen enkel moment in.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit

de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen,. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal morteraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de

mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij het verzoekschrift van 2 januari 2017 voegt verzoeker "Artikel van "The Guardian", dd. 22 januari 2016"; "Artikel van "The Telegraph", dd. 26 februari 2016"; "Artikels "NDTV" en "Garowe" dd. 11 april 2016"; "Artikel "Newsweek" dd. 19 april 2016"; "Artikel Al Jazeera, dd. 2 juni 2016"; "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016"; "Artikel "De Morgen" dd. 25 juni 2016"; "Artikel "De Morgen" 26 juli 2016"; "Artikel "De Telegraaf" dd. 26 augustus 2016", "Artikelen mbt de aanslag dd. 25 oktober 2015", "Verklaring van woonst verzoekende partij in Mogadishu".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 2 januari 2017 in een eerste middel een schending aan van "artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980"; "schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" en "schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

Waar verweerder vraagtekens plaatst bij de werkzaamheden van verzoeker als apotheker, meent verzoeker dat hij "zeer uitgebreid verteld [heeft] over haar werk als apotheker. Zij heeft ook aangegeven dat de medicijnen die zij kreeg de naam droegen van het land vanwaar zij geleverd werden/ waar zij geproduceerd werden en wat voor een medicijn het was." Ook schetste verzoeker de moeilijkheden om medicijnen te bekomen ten gevolge van de komst van Al Shabaab.

Verzoeker voert aan dat het niet vreemd is dat hij Mogadishu niet eerder verlaten heeft, gezien hij niet zomaar alles kon achterlaten en vertrekken. "Heel haar leven situeerde zich daar, en haar moeder – die ernstig ziek was en waarvoor verzoekende partij moest zorgen – woonde er." "[V]erzoekende partij legt thans een attest voor waaruit blijkt dat zij weldegelijk uit haar wijk afkomstig is en er haar hele leven gewoond heeft. (stuk 13)".

Verzoeker benadrukt dat "pas nadat er enkele politieambtenaren naar haar wijk verhuisden, zij overheidspersoneel over de vloer kreeg. Immers, een van haar eerste klanten die een overheidsfunctie uitoefende was Bila Geedi, een politie ambtenaar die pas in 2015 naar haar buurt verhuisde en een buurman werd van verzoekende partij. (...) Gezien de overheid meer en meer aanwezig was in Mogadishu na het verdrijven van Al Shabab, werden meer soldaten en militairen in Mogadishu gestationeerd." Bijgevolg is het volgens verzoeker niet vreemd dat hij voor 2015 geen overheidspersoneel als cliënt had.

Waar verweerder verwacht dat verzoeker gedetailleerde informatie kan geven over Bila Geedi en Jeebi, merkt verzoeker op "dat deze mensen nog maar zeer recent verhuisd waren naar haar wijk. Zij kende hen dan ook niet persoonlijk of sinds enkele jaren. Wel wist zij alles wat zij moest weten over deze mensen: dat zij haar burens waren, als politie agenten werken, getrouwd waren, kinderen hadden,..." Hij voert voorts aan dat Bila Geedi hem na de moordpoging op hem geholpen had omdat "haar problemen mede veroorzaakt werden door Bila Geedi [en] hij het zijn plicht [achtte] om verzoekende partij uit de nood te helpen wanneer zij in problemen kwam."

Verweerder hecht "geen geloof aan de aanslag van 25 oktober omdat verzoekende partij oppervlakkige verklaringen zou hebben afgelegd". In dit verband stelt verzoeker dat hij alles wat hij wist, heeft verteld over de aanslag en verwijst hierbij naar het gehoor bij het CGVS. Verzoeker "legt thans twee artikelen neer waaruit deze aanslag blijkt en de informatie over de hele lijn overeenkomt met de verklaringen van verzoekende partij. (stuk 12)".

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift in een tweede middel een schending aan van “artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980”; “schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” en “schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat het “onbegrijpelijk [is] hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus (COI-focus dd. 6 september 2016) tot een dergelijke conclusie is kunnen komen! Zo geeft het CEDOCA rapport op de p. 23-26 een overzicht van complexe aanslagen waarbij telkens burgers om het leven kwamen. Ook andere gewelddadige incidenten worden weergegeven op de p. 29-31.” Verzoeker haalt verder aan dat het geweld tegen burgers niet verminderd is en dat Mogadishu het meeste aanvallen te verwerken krijgt. Bovendien wordt verzoekers district Dharkenley hevig getroffen door terroristisch geweld.

Verzoeker voert verder aan dat ook “in de internationale pers heel wat artikels terug te vinden vallen over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen (en die dus geen uitstaans hebben met de overheid)” en voegt een greep uit “de veelheid aan verschenen artikels” toe: “22 januari 2016: een aanval op een restaurant aan het strand, waarbij 20 doden vallen (stuk 3); 26 februari 2016: een aanval op een hotel met minstens 14 doden tot gevolg (stuk 4); 11 april 2016: een bomexplosie nabij een restaurant, met vijf doden tot gevolg (stuk 5); 18 april 2016: een autobom die ontploft, met 4 doden tot gevolg (stuk 6); 1 juni 2016: autobom ontploft en doodt 16 mensen en maakt minstens 55 gewonden (stuk 7); 25 juni 2016: aanval op hotel in Mogadishu: 15 deden en 25 gewonden (stuk 9); 26 juli 2016: minstens 14 doden bij aanslag met bomauto's in Mogadishu (stuk 10); 26 augustus 2016: minstens 7 slachtoffers bij aanslag in Mogadishu (stuk 11)”.

Verzoeker beroept zich ook op het UNHCR-rapport dd. 16 mei 2016, waarin wordt gesteld dat “de Somalische autoriteit geen effectieve controle over Mogadishu heeft en niet in staat is haar burgers te beschermen tegen het geweld”. Ook een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie zou volgens dit rapport niet aangewezen zijn, onder meer gezien de desastreuze humanitaire situatie.

Ten slotte voert verzoeker aan dat verweerder geen aandacht heeft voor “het onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen: er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij (Dharkiinley) wel veilig te noemen valt, quod non”. Hij wijst in dit verband ook op het belang van de bescherming door de clan en op verzoekers verwestering, terwijl deze elementen “door het CEDOCA rapport (p. 42-43) aangehaald [wordt] als een bijkomend risico om het slachtoffer te worden van Al Shabaab”.

In hoofddorde vraagt verzoeker om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker stelt Somalië te zijn ontvlucht omwille van zijn problemen met Al Shabaab die zijn ontstaan nadat verzoeker als apotheker medicijnen verkocht aan overheidspersoneel en medische zorgen toebracht aan een overheidsambtenaar. De Raad kan echter geen geloof hechten aan verzoekers verklaringen hieromtrent.

2.4. Vooreerst kan verzoeker niet aannemelijk maken dat hij reeds tien jaar een eigen apotheek uitbaatte en daarvoor al als apotheker-assistent werkte (gehoorverslag van het CGVS van 20 september 2016 (hierna: CGVS-verslag), p. 13-14). Zo antwoordde verzoeker, wanneer hem werd gevraagd naar merken van medicijnen, *“Antibiotica, anti-allergieën, anti-pijn, multivitaminen”* (CGVS-verslag, p. 15). Nogmaals gevraagd of er een merk stond op de medicatiedoosjes, antwoordde verzoeker ontwijkend *“India, zie je, dat staat er op een land, Egypte, en zo voort”* (CGVS-verslag, p. 15). Ook wanneer de *protection officer* ter verduidelijking het merk Bayer als voorbeeld aanbracht, stelde verzoeker *“Ja, net als UK je hebt verschillende siropen van daar en multivitamines en zo die je kan drinken, de namen zijn de landen waar de medicatie vandaan komt en zo. Zoals ik al zei.”* (CGVS-verslag, p. 16). Nog daargelaten dat hieruit niet kan blijken van welk land een specifiek medicijn komt zoals het verzoekschrift aanvoert, noch de toepassing van specifieke medicijnen blijken, kan in alle redelijkheid verwacht dat een apotheker met meer dan tien jaar ervaring in staat is enkele merken van medicijnen op te noemen. Evenmin kunnen verzoekers vage en oppervlakkige beschrijvingen over de moeilijkheden om medicijnen te verkrijgen door de komst van Al Shabaab deze vaststellingen doen ombuigen (CGVS-verslag, p. 14-15). Het is derhalve niet aannemelijk dat verzoeker werkelijk apotheker is, laat staan dat hij een eigen apotheek had in Somalië, wat afbreuk doet aan de waarachtigheid van zijn asielmotieven nu zijn apotheek tot de kern van zijn asielrelaas behoort.

Ook uit verzoekers verklaring over de medische zorgen aan de overheidsambtenaar die getroffen was door Al Shabaabs aanslag kan noch zijn medische noch zijn farmaceutische kennis blijken, nu niet kan worden ingezien waarom verzoeker bij de toediening van de eerste zorgen aan iemand die geraakt is door een bom, *“een spuit”* zou geven, *“ik gaf hem medische zorg, had veel bloed verloren, ik bond hem vast en gaf een spuit.”* (CGVS-verslag, p. 19). Verzoeker toont niet aan bekend te zijn met medicijnen.

2.5. Zijn verklaringen over zijn cliënteel kan dit slechts bevestigen. Verzoeker verklaarde pas in 2015, het tiende jaar na het openen van zijn apotheek, overheidsambtenaren als cliënten gekregen te hebben (CGVS-verslag, p. 17, 18, 19, 21), wat tevens de aanleiding was voor de telefonische bedreigingen door Al Shabaab. Meermaals gevraagd waarom het overheidspersoneel plots in 2015, en niet de jaren voordien terwijl uit zijn eigen verklaringen blijkt dat de overheid reeds ettelijke jaren vóór 2015 aanwezig was in zijn wijk. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen dat de ambtenaren Bila Geedi en Jeebi naar zijn buurt verhuisd waren en klant werden (CGVS-verslag, p. 17, 18, 19). Verzoekers verklaringen blijken echter incoherent. Immers in zijn buurt was het politiekantoor Galbeed (CGVS-verslag, p. 19) gelegen en het vluchtelingenkamp Siliga Amerikanka, lag in Dharkenley waar sinds 2007 Burundese soldaten van AMISOM gestationeerd waren (CGVS-verslag, p. 8, 19).

2.6. Verzoekers verklaring in een apotheek te werken wordt voorts door hemzelf ontkent *“naast de apotheek had ik een theehuis”* dat sinds 2002-2003 bestond en waar soldaten *“meestal bij mijn theehuis [zaten] te drinken”* (CGVS-verslag, p. 20), *“ze kwamen altijd daar bij elkaar gezellig, spraken daar af”* (CGVS-verslag, p. 21). Verzoeker wijzigt deze verklaringen later in het verhoor dat het niet zijn theehuis was (CGVS-verslag, p. 21) doch dit kan niet overtuigen.

2.7. Hoe dan ook waar verzoeker in het verzoekschrift de plotse toename van overheidspersoneel in zijn cliënteel in 2015 nog toeschreef aan de vergrote aanwezigheid van overheidsmensen in Mogadishu ten gevolge van de verdrijving van Al Shabaab, dient te worden vastgesteld dat Mogadishu reeds in 2011 bevrijd was van Al Shabaab en dat ook in de periode toen Al Shabaab nog in Mogadishu zat, de regering altijd aanwezig is geweest in verzoekers wijk (CGVS-verslag, p. 7). Verzoeker licht dus evenmin toe waarom Al Shabaab iemand zou viseren in een wijk waar ze niet meteen bekend zijn, noch waarom verzoeker zou aangesproken worden.

2.8. Verzoekers verklaringen aangaande Bila Geedi en Jeebi, de ambtenaren die beweerdelijk in 2015 cliënt werden in verzoekers apotheek en dus de aanleiding voor Al Shabaabs bedreigingen vormden, zijn al even oppervlakkig. Zo kon verzoeker niet stellen wat Jeebi's echte naam was, "*Jeebe is zijn bijnaam (...) Ik kende hem alleen als Jeebe, ook daar verhuisd*" (CGVS-verslag, p. 18), noch kon hij diens functie preciseren, maar stelde hij louter dat hij "*een andere ambtenaar is*" (CGVS-verslag, p. 18). Ook over Bila Geedi bleek verzoeker onaannemelijk weinig te weten, nu hij niet in staat was aan te geven in welk kantoor Bila Geedi werkte, "*[i]k weet enkel dat hij een politiemann was en dat hij werk had, dat wist ik, ze gaan niet zo maar hun functie zeggen*", verzoeker ontwijkend antwoordde over Bila Geedi's uniform (CGVS-verslag, p. 18) en hij de naam van Bila Geedi's jongste kind niet kon geven, dat tevens veel griep had en veel zorg vroeg (CGVS-verslag, p. 22). Dit klemmt te meer nu Bila Geedi één van verzoekers burens was (CGVS-verslag, p. 18), verzoeker er huisbezoeken deed (CGVS-verslag, p. 22) en hij vier dagen bij Bila kon onderduiken (CGVS-verslag, p. 20-21). Met dergelijke vage en oppervlakkige verklaringen omtrent Bila Geedi en Jeebi, die tevens centraal staan in verzoekers asielaanvraag, maakt hij het bestaan van deze personen niet aannemelijk, wat verder afbreuk doet aan verzoekers voorgehouden asielmotieven.

Verzoekers verklaringen over het dienstwapen dat Bila Geedi aan hem zou uitlenen terwijl hij wist dat dit hem problemen kon opleveren (CGVS-verslag, p. 20) kan evenmin overtuigen. Evenmin kan aangenomen worden dat Bila Geedi verzoeker vier dagen bij hem thuis zou laten onderduiken, nu hij zijn gezin op die manier in gevaar brengt (CGVS-verslag, p. 20-21). Daarenboven kan niet ingezien worden waarom verzoeker zou onderduiken in een huis vlakbij zijn apotheek en eigen huis, bij de politieambtenaar die net de reden is waarom Al Shabaab hem viseert (CGVS-verslag, 20-21). Verzoekers verklaringen zijn geheel ongerijmd.

2.9. Verzoeker verklaarde verder dat hij medische zorgen had toegebracht aan een overheidsambtenaar die slachtoffer geworden was van de aanslag op 25 oktober 2015 en dat hij "*5 minuten erna telefonisch anoniem gebeld werd (...) ze (Al Shabaab) bedreigden me met de dood*" (CGVS-verslag, p. 20). Met betrekking tot deze aanslag stelde verzoeker dat "*er een aanslag werd gepleegd op een auto, een bom naar gegooid, er zaten mensen van de regering in. Dus toen ze die bom hadden gegooid, de bom viel op de grond, de stukjes sloegen in in de auto, een inzittende werd gewond nadat hij geraakt werd, op de weg werd een voetganger getroffen, is overleden ter plaatse. Er zaten vier leden in de auto*" (CGVS-verslag, p. 20). Wanneer hierover werd doorgevraagd, stelde verzoeker nog dat de mannen in de auto "*Gewoon ambtenaren van de regering [waren], reden ook gewoon in een normale auto*" en dat de wagen een witte Toyota was (CGVS-verslag, p. 23). Voorgaande vage verklaringen doen vaststellen dat verzoeker geen getuige was van de aanslag, nu verwacht kan worden van verzoeker dat hij de feiten gedetailleerder en verfijnder kan navertellen indien hij werkelijk aanwezig was bij de aanslag. Ook ter terechtzitting kon verzoeker niet toelichten hoe "*iemand*" een bom kan gooien laat staan naar een auto die voorbij rijdt. Gezien verzoekers aanwezigheid bij de aanslag en de daaropvolgende doodsb bedreiging tot de kern van verzoekers asielaanvraag behoren, ondermijnen voorgaande vaststellingen de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven.

Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker bij het CGVS, wanneer gevraagd naar de functie van de mannen in de auto, stelde dat zij "*gewoon ambtenaren van de regering*" waren, terwijl hij bij DVZ specificeerde dat "*op een dag werd in mijn buurt een aanslag gepleegd op een militair*" (vragenlijst CGVS, punt 5).

Dat verzoeker eerst verklaart dat de aanslag op één militair gepleegd werd om vervolgens te stellen dat het om vier gewone ambtenaren ging, toont aan dat verzoekers verklaringen niet op waar gebeurde ervaringen berusten, nu een aanslag een dermate ingrijpende gebeurtenis is dat eenduidige en coherente beschrijvingen hieromtrent redelijkerwijs verwacht kunnen worden.

2.10. Waar verzoeker in het verzoekschrift twee artikelen neerlegt waaruit de aanslag van 25 oktober 2015 blijkt *“en de informatie over de hele lijn overeenkomt met de verklaringen van verzoekende partij”*, stelt de Raad vast dat deze artikelen in het Somalisch zijn en niet voorzien zijn van een vertaling. Voor zover verzoeker documenten neerlegt dient hij dit te doen conform Artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name dat stukken die in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld, voorzien moeten worden van een eensluidende vertaling op straffe van het niet in overweging nemen van deze stukken. Volledigheidshalve dient worden opgemerkt dat verzoeker met deze artikelen louter aantoonde dat de aanslag heeft plaatsgevonden, maar zijn aanwezigheid hierbij *in concreto* niet aannemelijk maakt.

2.11. Het door verzoeker bij het verzoekschrift neergelegde (gesolliciteerde) attest *“waaruit blijkt dat zij weldegelijk uit haar wijk afkomstig is en er haar hele leven gewoond heeft”* doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Hoe dan ook verzoeker kan mogelijk uit Dharkenley afkomstig zijn en zoals ook kolonel Jimale Adow Moahmed, *Chief Commander* van het politiekantoor in Dharkenley, in deze brief schrijft. Dat hij er sinds zijn geboorte in Dharkenley woonde, er met trots getrouwd is en er zeven kinderen kreeg kan niet geheel overtuigen nu de Raad meent dat zijn verklaringen over zijn wijk bijzonder oppervlakkig zijn en er niet uit afgeleid kan worden dat verzoeker er steeds gewoond heeft tijdens de oorlogssituatie.

2.12. De door verzoeker op 25 november 2015 neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. De foto's tonen niet aan dat verzoeker recent in een apotheek gewerkt heeft, te meer nu verzoeker zelf verklaarde dat de foto's in 2005 genomen werden (CGVS-verslag, p. 7). Deze foto's tonen evenmin aan dat de apotheek waarin verzoeker zich bevond door hem werd uitgebaat, laat staan zijn eigendom was. Enkel kan blijken dat de vrouw een nikab draagt wat dan weer eerder ongebruikelijk is in Somalië in een gebied dat niet door extremistische islamisten werd overheerst. De geboorteakte uit 1987 betreft slechts een fotokopie en kan slechts bevestigen dat verzoeker in Dharkenley geboren is. Bijgevolg blijven bovenstaande motiveringen overeind.

2.13. Verzoeker brengt thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.15. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.16. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.17. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 6 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu): *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een*

beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen" waaronder talrijke rapporten van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) "of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken."

2.18. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoeker niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.19. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.20. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al-Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al-Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.21. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.22. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en

Centraal Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “*conflict-affected areas*” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar hij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.23. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.24. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier kan blijken dat de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5).

2.25. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappingen van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.26. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is.

Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “*gewone burger*” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het

EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het *“Upper Tribunal”* stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.27. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.28. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *“Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slopen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen.”*

2.29. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde informatie - *“Artikel van “The Guardian”, dd. 22 januari 2016”; “Artikel van “The Telegraph”, dd. 26 februari 2016”; “Artikels “NDTV” en “Garowe” dd. 11 april 2016”; “Artikel “Newsweek” dd. 19 april 2016”; “Artikel Al Jazeera, dd. 2 juni 2016”; “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016”; “Artikel “De Morgen” dd. 25 juni 2016”; “Artikel “De Morgen” 26 juli 2016”; “Artikel “De Telegraaf” dd. 26 augustus 2016”* - toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. De in de artikelen aangehaalde incidenten bevestigen immers het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. De aanval op een restaurant aan het strand op 21 januari 2016 wordt aangehaald in voornoemde gehanteerde informatie, het incident op 26 februari 2016 betreft een aanval op het SYL hotel, dat tegenover het presidentieel paleis is gesitueerd en wordt bezocht door overheidsambtenaren en zakenlui, het restaurant waar op 11 april 2016 vlakbij een bomauto ontplofte, lag dicht bij het *“municipal government”* gebouw en de aanval door Al Shabaab op 18 april 2016 betrof een overheidsvoertuig. De Morgen bericht op 25 juni 2016 over een aanval gericht op een hotel dat vooral zakenlieden en buitenlanders ontvangt.

Ook wordt een dubbele zelfmoordaanslag die plaatsvond op 26 juli 2016 in de buurt van VN-instellingen en kazernes van de Afrikaanse Unie en een autobom van 26 augustus 2016 aan een restaurant nabij Lido Beach in bovenstaande informatie aangehaald. Deze incidenten liggen dus in het verlengde van voorgaande motivering. Het *“UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia”* van mei 2016 werd zoals hoger gesteld, reeds betrokken bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van Mogadishu.

2.30. Waar verzoeker stelt dat verwerende partij geen onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen *“er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij (Dharkenley)”* wordt niet toegelicht waarom een onderzoek per district nodig is te meer verzoeker zelf stelt dat hij geen problemen had voor 2015. Evenmin wordt aangetoond dat clans geen bescherming bieden buiten de woonplaats van de asielzoeker. Ten slotte kan de Raad verzoeker niet volgen, dat een verblijf in België van meer dan een jaar, verzoeker zou vervreemden van zijn leefomgeving in Somalië, en dit daargelaten dat geenszins wordt aangetoond dat verzoeker op deze tijd dermate ingeburgerd is dat hij *“behoorlijk verwesterd is”* laat staan dat dit zichtbaar is en in Mogadishu een bijkomend risico zou inhouden om het slachtoffer te worden van Al Shabaab. Verzoekers verklaren kunnen dit geenszins aantonen.

2.31. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.32. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.33. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.34. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.35. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK